

(*L'Amor Traïdor* v, p. 93); també balear: «un xaballet --- festejjava una pitxorina de Ciutadella», mall. (BDLC ix, 86); «-etjar: cortejar, galantejar», civ. (Pz.-Cabr.); men. «festejant: un qui festeja, enamorat» (AFerrer Ginart, *Rond. de Men.*, 220).

El substantiu postverbal *festeig* [des del DT. 1647: «-eigs: amores, levitates amatoriae, sollicitatio virginum, nuptarum, viduarum»], «de nostre ponce llatge allí 'ls matins retrèyam, / de la més xica Hespèride lo riure y la rossor, / y d'ignocent festeig parauletas nos dèyam, / que 'l pit y les entranyes rublijan de dolzor» en l'esborrall de l'Atl. de 1867 (vi, 18c). *Festegera. Festejada. Festejadís. Festejador* [c. 1500, I. de Villena] nom d'agent; *festejador* m. 'pedrís a cada costat d'una finestra': no en tinc dades anteriors al S. xx (no Lab. 1888), si bé la famosa declaració d'amor de Tirant a Carmesina s'esdevenia en un festejador; *festejaire; festejament; festejant. Festejona. Festejori. Festejussar.*

Fester m., valencià, 'qui pren part en una festa', 'l'encarregat d'organitzar-ne una' (MGadea, *AlcM*), a Alcoi, Torre de les Maçanes, etc., especialment els qui vestits com a comparses prenen part en festes com les famoses de moros i cristians; *festaire. Festí* [1695, Lacav.; Belv., Lab. 1839]; «descripció dels dotze festins», a. 1720, en Fc. Tagell (A. Comas, *Hist. de la Lit. Cat. iv*); «havent lo conde de Ricla succeït, en lo emple de capità general de aquesta província, a son antecessor, lo Marquès de la Mina, volgué donar un gran festí en lo real palàcio», B. de Maldà (*Excursions*, p. 168), pres de l'it. *festino*, potser per conducte del fr. *festin* [1382]; *festill* (?). *Festal*.

Festiu adj. [1803, Belv.], i antigament l'adj. *festival* [Llull; 1299, doc. de Corbins, *BABL* vi, 70]; «pali festiu de Sen Johan», doc. ross. de 1311 (*InvLC*), i antiquat després del S. xv o xiv; no hi té res a veure el recent substantiu *festival*, que no és més que un greu anglicisme, pron. *festival* en anglès, i format amb el sufix d'abstracte específicament anglès *-al* (< anglo-norm. *-aille, -ALLA*), amb el qual al meu entendre s'ha estat massa tolerant, com sigui perfectament superflu, i faci immotivada concurrència amb el mot següent; *festivitat* [S. xv], «se fan lluhides ballades per Sant Andreu apòstol, que és la festa major del poble, y la principal festa en la iglésia, ab ofici ab música, y també així mateix en les festivitats de St. Pere apòstol, Sant Isidor, la Mare de Déu del Roser, etc.», B. de Maldà (*Excursions*, p. 113). *Festivament. Festivari. Festival. Festitxola. Festós* [Verdaguer]: «ab àurea lira jo ales donava al rim festós», *Atl.* vi, 15d; «tenia una bondat tan atractívola que el preservava de tot enemic, i un gènit tan festós e igual, un cert do en lo dir, i un cap tan ple d'acudits ---», MVayreda (*Carlinada* vii, pàgina 105); *festositat; festosament; festosenc.*

Fistó [Lab. 1839], que el registra com a variant de *festó*: en realitat la forma catalana és *fistó*, i *festó* només s'ha sentit, alguns cops, en l'acc. arquitectònica (el DFa. deu tenir molta raó en recomanar que es digui *fistó* en totes dues accs.), pres de l'it. *festone*, documentat des de 1567, pròpiament 'espècie de garlan-

da', dit així perquè s'usaven com a adorn en certes festivitats; de l'it. fou manllevat també pel fr. [1533] i cast. *feston* [1567] i el port. *festão*; la forma catalana amb *i* probablement s'explica perquè ho apendríem a Sicília i zona continental pròxima, en els quals, segons la fonètica dialectal, es torna *fistuni, -one; fistonar, fistonat; fistonajar, fistonaj; afistonar, afistonat.*

Cpr.: *Festanal* m. (de primer fou *fešta anal* 'fešta anyal'): pall. «lo capellà nos diu que no complint es festanals fem un pecat mortal» (Cardós i V. Ferrera); «els festanals o festanyals (que també en diuen) són les festes periòdiques que l'Església celebra amb més esplendor que les altres: Cap d'Any, Els Reis, Pasqua Florida, Ascensió, Corpus Cristi, el Roser», Violant i Simorra (BCEC xlv, 72; BDC xxxiii, 284); *festanyal* ja en el *Consolat* (cap. 145); també oc. ant. *festanal*, i prov. *festenau*: «lou mot de santo Claro: / tout dins lou festenau, es significatiu: / lou rèi Reinié ---» (trad. «dans le festival»), Mistral (*Calendau* x, 24.3, traduïnt fr. *festival*). *Festejacriades.*

Festaquí, V. fustani Feste-enllà, festensec, festenserri, V. cpt. de fer Fester, V. festa i per a fester II, V. falla Festí, V. festa

FESTINAR, 'cuitar, apressar', llatínisme cru i rarament usat, del ll. *festinare* id. *Festinadament*, en un doc. del S. xv; *festinació i festinància* en alguns textos dels Ss. xiv-xvi. *Festina i festinà*, Aversó, 290.19, 18.67. Sobre l'etimologia del mot llatí, veg. nota en *TopHesp.* i, 409.

Festiu, festival, festivar, festivitat, V. festa. Festó, festós, festositat, V. festa Festuc 'fruit de la Pistacia Vera', V. *fusetet*

FESTUCACIES i FESTUCARI, derivats savis del ll. *festūca* 'bri', 'boci de palla', 'tija prima'.

Festugat, V. festuc (FUSTET) Fet, V. fer (com a nom de poble, veg. *fècula) Feta, V. fer Fetació, fetal, V. fetus (FECUND) Fetelleria, V. fetilla*

FET-FET, ribag. 'cigala', onomatopeia. Recollit per Barnils en el seu glossari de Fraga (BDC iv, 1916, 40), però jo no ho he sentit amb *e* oberta (com diu *AlcM*) sinó la *fetfét* a Lasquarri i la *ferfét* a Llaguardes (1957).

FETGE, mot comú al català i a la llengua d'oc —i, amb formes quasi iguals, *bitge* gascó, *fidég* milanès i *fétoco* en altres parlars italians—, que suposen una forma *FÉTICU del llatí vulgar; sembla tractar-se d'una variant fonètica de les altres formes del llatí vulgar: FÉCATU (it. *fégato*, gall. *fégado*, fr. *foie*), *FÍCATU (port. *figado*, cast. *hígado*), i de FÍCATU —conservat en el roms. *ficát*—, que és una abreviació del ll. JECUR FÍCĀTUM 'fetge d'animal enriquit amb figues': pel costum dels antics d'engreixar amb figues les bèsties de qui es menjaven el fetge; en grec es digué això mateix